

arribar a la central de Dalt, on poguérem esmorzar tranquil·lament, vora la gran bassa de la central, amb una paret transversal a la riera que retén l'aigua.

L'aigua, element consubstancial al ser i al nervi de Gualba, dóna personalitat i un carisma especial a aquest bell poble arrecherat sota la falda nord-est del massís del Montseny.

Per bells escenaris, l'engrescament de l'aigua no té aturador quan davalla i cau serpentejant escumosa de les alçades a l'empar del turó de l'Home després de brollar espontània a la font de Briançó, baixant i caient, a estones precipitadament, esmolant i modelant les roques al seu pas, ajudant a encatificar les ribes amb un somriure humit, impregnant les seves raconades amb sorpreses constants i llums canviants, noves i enlluernadores, que se'n van i tornen renovellades per endur-nos a estadis únics.

La riera de Gualba és un joc de sorpreses constants, llocs arrecherats d'aigües calmes en gorgs amagats on sembla que el temps quedi aturat, però que tot d'una s'engresca per salts verticals, estrepitosos, bellíssims.

Després d'esmorzar, de cara a ponent, ascendirem la riera fins arribar a un petit i tranquil gorg i saltant, ran les parets del qual, amb dificultat pujariem fins arribar al salt del Diable; de seguida se t'obre un espectacle únic, de la paret de roca altíssima es despenja una llarga cua, goluda, estrepitosa, bellíssima cua xipollejant omplint de llums la roca, engrescant-se amb els contrastos, amb els colors solars que la il·luminen. Hom deixaria passar el temps romancerament, temptat de deixar-se anar, sense comptar amb altra cosa que el remoreix i fresseig constant de l'aigua.

Tanmateix, amb recança deixem l'indret, sabedors que ens esperen noves festes, i així retornant al camí, ara riera avall per la seva esquerra, arribem al pla de les Bruixes, indret màgic, com també el proper gorg Negre que queda just a sota i que veurem aviat. En aquest pla les dones d'aigua sortien a la nit del fons del gorg per estendre la roba.

El gorg Negre està situat en un lloc totalment arrecherat i d'accés dificultós. En arribar-hi hom se sent pres ràpidament pel seu encís, la magia del lloc i el moment, sense saber com ni el perquè hom hi romandria hores protegit per les seves parets. Tanmateix qualsevol home que hi arribi, cal que estigui amatent i no deixar-se endur per l'encanteri i la fascinació, car si el sorpren la nit, les dones d'aigua sortiran per endur-se'l gorg endins.

Si continuem baixant ara pel mig de la riera, el llit és rocós i accidentat, formant petits saltants i

gorgs, un d'ells amb en Jaume Salchs de Gualba l'anomenem el gorg i el salt de la Infermera, perquè aquesta noia de Gualba, bo i relliscant per la paret va anar a parar a dins, per sort no va fer-se res; com la nostra companya l'Encarna, que també va caure al gorg següent, sortosament sense conseqüències, i així pensarem de dir-li el gorg de l'Encarna.

La nostra sortida va acabar a l'arribar novament a la pedrera de l'Àngel i recuperar el camí de can Prat, fins sobre la vessana on ens esperaven els cotxes. Tanmateix la riera de Gualba continua engrescant-se per racons de bellesa inusual i sorprenent fins arribar a la Tordera.

Més avall si haguéssim pogut continuar s'arriba als salts, ara ve l'un, després l'altre i encara un altre: el salt de Gualba. Aquest impressionant espectacle remarca la seva imatge engrescadora sobretot en dies de pluja o quan la riera baixa plena d'aigua que es despenja amb tot el seu renou enmig d'un núvol d'escuma i perles subtils que juguen a evaporar-se i confondre's amb l'atmosfera i la pell de la nostra cara.

Va baixant la riera per la propietat de ca n'Illa, on ara hi ha les instal·lacions del RACC, lloc on continua meravellant-nos amb gorgs innumbrables, el pont de fusta, el pont de volta de ca n'Illa, les fonts i deus d'aigua, que ragen per tot. Travessa per sota el poble i arribem a la Barceloneta, en aquest punt la riera i el seu entorn es torna manyac amb el conjunt d'arbres de fulla caduca i perenne, en una conjunció de colors esplèndida. En Joaquim Mir va arribar a Gualba per pintar-hi, però s'hi engrescà de tal forma en conèixer el paisatge que va instal·lar-s'hi

Foto P. Cornellas